

Ticho medzi krokmi

SANTIAGO DE COMPOSTELA – NÁZOV, KTORÝ ZNIE AKO ŠEPOT DÁVNÝCH LEGIEND, TICHÁ VÝZVA PRE TÝCH, KTORÍ TÚŽIA PO VNÚTORNOM POKOJI A ODPOVEDIACH. PRE MNOHÝCH PÚTNIKOV VŠAK NIE JE NAJDÔLEŽITEJŠÍ CIEĽ, ALE SAMOTNÁ CESTA, JEJ TRANSFORMUJÚCA SILA A SCHOPNOSŤ PREBUDIŤ V ČLOVEKU NOVÉ HODNOTY. O SVOJEJ SKÚSENOSTI NÁM POROZPRÁVALA MOJA SPOLUŽIAČKA EMA, KTORÁ SA NA PÚŤ VYDALA SPOLU S MAMOU A S MLADŠOU SESTROU.

Prvotný impulz

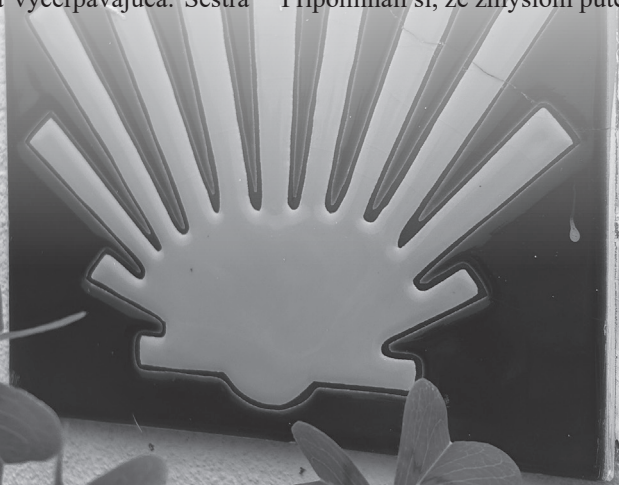
Inšpirácia prišla nenápadne – prostredníctvom maminej kamarátky, ktorá zdieľala svoje zážitky z podobných ciest. Ema, ktorá už mala za sebou tri etapy Cesty hrdinov SNP, cítila, že je pripravená na novú výzvu. Namiesto dlhšej trasy z Lisabonu sa rozhodli pre kratšiu, no o to intenzívnejšiu 270-kilometrovú Oceánsku cestu z portugalského Porta.

„Každá púť by mala mať hlbší zmysel. Pre mňa to bola túžba zblížiť sa s Bohom,“ vysvetľuje Ema. Modlitby, rozhovory a chvíle ticha sprevádzali každý ich krok. Hoci trasa bola prevažne rovinná, denná dávka tridsiatich kilometrov v horúčavách bola vyčerpávajúca. Sestra

bojovala s úpalom, Eme sa ozvala alergia na slnko a napriek dôkladnej príprave museli často navštevovať lekárne.

Výzvy aj vzácne chvíle ľudskosti

Pútnici si navzájom priali „Buen Camino“ – pozdrav, ktorý v preklade znamená „šťastnú cestu“. Jednoduché slová, ktoré vytvárali pocit spolupatričnosti a pripomínali, že nik nie je na ceste sám. Ema spomínala na Poľku, ktorá im kúpila nutellu a med z vďaky, že mama - fyzioterapeutka - jej pomohla s bolesťami nôh. Veľmi milí však boli aj domáci. Od jednej panej dostali štvorlístky pre šťastie, od iného pána zase chlieb na cestu. Pripomínali si, že zmyslom púte nie je len

„Ludskosť, ktorú sme tam zažili, bola nesmierne dojímavá,“ hovorí Ema.

“

chôdza, ale aj zdieľanie, pomoc a porozumenie.

V rytme krokov, v tichu duše

Minimalizmus bol nevyhnutný, lebo všetko si museli niesť na chrbte. Cestovali len s malými batohmi, oblečenie si prali ručne a jedlo si zabezpečovali v miestnych obchodoch a v reštauráciách. Ubytovanie v albergues mama zabezpečila vopred, aby sa vyhli stresu z večerného hľadania.

Rozpočet bol síce obmedzený, no dopriali si aj ochutnávku miestnych špecialít. „Keď je človek hladný, zje čokoľvek,“ smeje sa Ema. Po púti strávili istý čas krátkym oddychom pri mori v Malage. Rovnováha medzi putovaním a oddychom je veľmi dôležitá.

S batohom a s otvoreným srdcom

Každý deň púte prinášal nové zážitky a skúšky. Najnáročnejší bol prvý deň. Po jeho zdolaní však nabrali silu pokračovať. „Najlepší čas na púť je vtedy, keď sa človek cíti pripravený,“ hovorí Ema, „keď potrebuje pauzu, priestor pre seba a možnosť zastaviť sa.“

Stretávajú sa s rôznymi pútnikmi. Niektorých vidali celé dni, akoby ich spájalo neviditeľné puto. V posledný deň darovali turistické palice žene, ktorá bojovala s bolesťou členkov. Aj uprostred davov boli prítomné silné gestá empatie.

Na otázku o bezpečnosti Ema odpovedala: „Stretávali sme len priateľských ľudí. Nikdy som sa necítila ohrozená.“ Oceňuje však, že išla v spoločnosti. Sôlo

pútnikov vníma s rešpektom a s obdivom.

Koniec alebo nový začiatok?

Púť do Santiaga v nej zanechala hlboké dojmy. „Každý deň bol iný, každý deň priniesol niečo nové,“ hovorí. Spoznala silu vďačnosti, spomalila tempo života a naučila sa oceniť obyčajné dni. Hoci cesta

popri oceáne viedla skutočne len krátko, emocionálne hĺbky boli neporovnateľné.

Dobrodružstvo sa však nekončí. Ema už teraz plánuje ďalšiu cestu: tretiu etapu talianskej Via Francigena zo Sieny do Ríma. Nová púť, nový dialóg so sebou a ďalší krok na ceste, ktorá nikdy nekončí, len mení podobu.